

Boží mlýny

Když jsem byl požádán o sepsání pokud možno optimistického a úsměvného úvodníku do dušičkového čísla časopisu, váhal jsem, zda je to úkol vůbec splnitelný. Dušičky, listopad, předvánoční období bývají pro psychiatry něco jako žně. I lidé duševně vyrovnaní občas propadají podzimním chmurám, depresivní pacienti se zpravidla dekompenzují, objevují se sezónní deprese, ženy se hrouťí při představě předvánočního úklidu a pečení cukroví a vůbec býváme podráždění, nerudní, ubývá ohleduplnosti, a to všude – doma, v práci, na silnici... Co mám napsat?

Pak jsem si vzpomněl na historku, která se stala před několika lety na našem oddělení. Ležela u nás babička, hodně přes 90 let. Byla trochu dementní, trochu depresivní, přiměřeně tělesně nemocná, ale hlavně stará. Na světě neměla již nikoho, kromě nevlastní neteře a v zásadě byla se světem i životem vyrovnaná. Pomalu se sesychala, jednoho dne ulehla, mluvila již málo, s jídlem a pitím začala být také potíží. Nic ji nebolelo, jen pomalu a tiše odcházela. Všichni jsme to viděli a každý to tak nějak chápal. Teda kromě její neteře. Byla to dáma rázná, jednou za týden paní navštívila, vyhubovala sestřičkám, že se o ni jistě špatně starají, ošetřující lékařce vysvětlila, že určitě zanedbala péči, protože paní ještě nedávno chodila, jasně myslela, mluvila, dobře jedla i pila. A tak to šlo návštěvu od návštěvy. Jednou, bylo to v tomto období, v pátek na konci pracovní doby mi zavolala. Sdělila mi, že vidí, že to jde s tetičkou ke konci, že je to naše chyba, že jsme ji nedokázali vyléčit a že si myslí, že přes sobotu a neděli zemře. Nevyracel jsem jí to, myslel jsem si to také. Něco si do telefonu odfrkla a řekla, že musím tetičce zařídit návštěvu kněze, a to nejlépe hned, protože byla věřící. Slíbil jsem, že udělám co budu moci, a paní zavěsila. Podařilo se mi v pátek odpoledne sehnat faráře, který také sloužil bohoslužby v našem ústavním kostele a vysvětlil mi situaci. Sice už byl na odjezdu mimo Prahu, ale slíbil přijít a vykonat vše potřebné. Také tak učinil. Byl jsem rád a pomalu se chystal k odchodu domů. Když už jsem bral za kliku, zazvonil telefon. Na druhém konci paní neteř a jestli jsem to vyřídil. Po kladné odpovědi se mě zeptala, jestli ten kněz byl římsko-katolický, protože oni jsou celá rodina katolíci, a pokud by nebyl, bude si stěžovat. Odvětil jsem, že opravdu přesně nevím, jakou konfesi pan farář zastupuje a že si myslím, že Bůh je koneckonců jeden a tam nahoře už si to jistě nějak předají. Paní mi praštila s telefonem. V pondělí jsem dorazil do práce, babička celkem spokojeně snídala lámačku a žila myslím ještě asi půl roku. Zato její neteř přes víkend náhle zemřela. Asi bez posledního pomazání... A tehdy jsem si řekl, že na tom rčení o pomalém, ale jistém mletí božích mlýnů asi něco bude.

A tak bych se chtěl přimluvit, abychom k sobě navzájem byli nejenom v dušičkovém a předvánočním čase ohleduplní, pokud možno milí a vstřícní, že je v podstatě jedno, jestli stihneme dát věnec na hřbitov přesně druhého listopadu. Ona stačí i vzpomínka. A dělejme si radosti. Aspoň malé, ale průběžně. A můžeme sobě, svým blízkým, přátelům i kolegům. Je to zdravé a navíc někde tam nahoře melou. Pomalu, ale jistě...

Richard Krombholz

MUDr. Richard Krombholz

Psychiatrická nemocnice Bohnice
Ústavní 91, 181 02 Praha 8
richard.krombholz@bohnice.cz
